

MANIFEST DE JOVES D'ESQUERRA VERDA EN MOTIU DEL DIA MUNDIAL DE LES PERSONES REFUGIADES

Avui dia 20 de juny, es commemora el dia mundial de les persones refugiades. I quina commemoració: actualment i des de l'any 2014, parlem de la crisi de desplaçades més gran des de la segona guerra mundial, i que aquest any ha arribat a superar, segons ACNUR, la xifra esgarrifosa de 59,5 milions; és a dir, superant en més de 10 milions la població total de l'estat espanyol.

No és un fenomen, però, que sigui nou. Des de fa molts anys, milions de persones han hagut de fugir de casa seva a causa d'una guerra o d'una persecució per motius ètnics, religiosos, nacionals o d'atac a drets i llibertats fonamentals. Per exemple, el camp de refugiats de Dadaab, a Kènia, existeix des de fa 20 anys, i encara ara té una població de 250.000 persones. Altres camps que tenen més de 30 anys els podem trobar a Zàmbia, Pakistan, els de sahrauís a Argèlia, o en el cas del Proper Orient els de palestines i palestins desplaçats des de fa 60 anys. Per tant, no parlem en cap cas d'una situació anòmala dels darrers anys; aquesta vegada, però, ens ha tocat més a prop amb les guerres de l'Iraq i sobretot de Síria, i hem vist com centenars de milers de refugiats es dirigien cap a Europa. Tampoc no podem oblidar la quantitat de desplaçats que s'estan produint per altres guerres en la que les seves víctimes es refugien en països llunyans a Europa.

La reacció de la majoria d'Estats europeus i de la mateixa Unió Europea ha estat, però, vergonyosa. Si exceptuem Alemanya, que ha fet un esforç important acollint a un milió de refugiats o Suècia, que en va acollir al voltant de 200.000, la reacció dels estats ha sigut primer la de comprometre's a acollir un nombre minúscul de persones refugiades, per finalment ni tan sols acabar omplint aquesta ínfima quota. L'exemple és l'Estat espanyol, que dels 17.000 refugiats que es va comprometre a acollir, n'han arribat, només, 1.304.

Tot això, per acabar blindant les fronteres a principis de l'any 2016 amb l'acord de la UE amb Turquia, teòricament, per una suposada "manca de capacitat dels Estats", personificada en Donald Tusk i el seu tristament cèlebre "*don't come to Europe*", que fa riure. S'ha de pensar que al voltant de 3,5 milions de persones provinents majoritàriament de Síria i l'Iraq tenien intenció de refugiar-se a Europa, que comparats amb els refugiats que es troben a Jordània (665.000 refugiats), el Líban (més d'un milió) i, per descomptat, a la mateixa Turquia (2,5 milions), serien unes xifres més que modestes per tot un continent.

No s'aguanta per enlloc, doncs, el *mantra* de que a Europa, ja no hi cabien més: països de només 3,5 milions d'habitants (Líban) suporten, com s'ha apuntat, una quantitat enorme de persones. Tampoc es poden queixar d'una arribada imprevista, ja que des de l'any 2012 diferents ONG i l'agència de les Nacions Unides porta advertint de la tragèdia que s'estava gestant a la guerra siriana i les seves conseqüències pel que fa a persones desplaçades. Si s'hagués fet cas, probablement no hauríem de parlar de tots aquests refugiats vivint en condicions pèssimes en camps, improvisats o no, de les penúries dels desplaçats fent centenars de quilòmetres a peu i de la tragèdia de la mediterrània, que s'ha convertit en un enorme fossar de cossos humans.

La resposta a la situació de les persones refugiades no pot ser una política de militaritzar les fronteres, amb enormes fons econòmics destinats a Frontex, enlloc de donar resposta a les

necessitats de l'alarma i a trobar solucions d'origen. Tanmateix l'estat espanyol, amb els seus acords amb el Marroc i la lamentable situació a la frontera sud, permet constants vulneracions de drets humans a persones que intenten arribar a Europa per demanar refugi. Acords que miren d'allunyar el problema de les fronteres naturals d'Europa, "subcontractant" el control fronterer a altres països, com Turquia, als quals se'ls encomana la feina bruta, obviant, a més, problemes secundaris que es deriven d'aquesta aposta, com la manca de garanties pel que fa a persones kurdes, per posar un exemple.

Per no haver entomat a temps la situació, Europa, ha permès que la ultra dreta sigui la que encapçala el discurs sobre aquest tema, i ara destina dotacions econòmiques enormes a engrandir la problemàtica (les persones no només fugen de la vulneració dels drets humans als seus països, sinó que es troben amb una Europa que tampoc els defensa), fent, així, un món cada vegada menys humà.

Cal modificar de dalt a baix el discurs europeu en relació a les persones refugiades, cal que deixem d'invertir en "fortificar", en murs, en CIEs, perquè aquesta política només genera més inseguretat, més desigualtat, més odi, per invertir en les persones i en els drets de les refugiades.

20 de juny del 2017